Doğan Kardeş

DAĞ BAŞINI DUMAN ALMIŞ

Sayı 346

Krş. 15

Kulübedeki Misafir

— 5 —

Sonra ilâve etti : «Bugün çok acıkmıştım. İlk sıradaki lahanalar çok güzeldi. Ama ikinci ve üçüncü sıradakilerin hazmı pek güçtü»
Tırtıl, sebze bahçesine bakarak : «Ama daha çok lahana var.» Tavşan «Ziyanı yok, dedi. Aileme haber gönderdim. Neredeyse gelirler.» Köstebek de tavşana nasihat etti : «Biraz dikkatli ol ! İnsanlar bahçede dolaşıyor.» Tavşan : «Sen üzülme benim saklanacak yerlerim var. Kuyruğumu bile göremezler» deyince tırtıl yine alay etti. «İnsanlar kuyruğunu ne yapsınlar. Onlar senin kafanı ele geçirmeye çalışıyorlar.» Tavşan titredi : «Aman tırtıl sen bana ne kadar fena şeyler söylüyorsun, haydi artık gidin işinize !» Tırtıl aşağı kalır mı ya ? Hemen oda «Gidiyorum, zaten daha uğrayacak ve bahçede yapılacak çok

işlerimiz var. Belki akşama kadar bitmez de Ateşböceğinin aydınlığı ile biraz çalışırız, haydi köstebek düş önüme.» dedi.
Güneşin sıcaklığı köstebeğin sırtını okşadı. Yere biraz daha yaklaşıp tavşanın kendine hazırladığı yer altındaki evlere baktı. Ah o da böyle serin bir yere girip oturabilseydi. Tam o sırada Baykuşun sözlerini hatırladı : «Görevimiz güçtür. Ama hep beraber çalışırsak başarabiliriz.» Bu sözleri hatırlayınca «Geliyorum tırtıl» dedi. Yer altındaki temiz serin yerlere girmenin sırası değildi.

DERENİN KEYFİ YERİNDE DEĞİL

Derenin niyeti bozuktu. Erkenden kalkmış, yapacağı işleri tasarlamıştı. Önce kulübenin önündeki taşların üzerine doğru çıkacak ve Orman yaratıklarının insanlara karşı açtığı manasız savaşın ne âlemde olduğuna bakacak, sonra büyük ovaya doğru yollanacaktı. Biraz önce güvercin gelmiş, sarı papatyaların açtığını söylemişti. Dere de kendi kenarlarında onların açtığını görmekten çok zevk alırdı.. O ağır ağır geçerken papatyalar başlarını öne eğerler ve sanki çok mühim bir adammış gibi ona selâm verirlerdi. Dere bu işleri yapıncaya kadar güneş yükselir, Vahşi Ormanın gölgeliklerine gider, salkım söğütlerin altında oturan fare ile geveze lik ederdi. Bu gün galiba hava oldukça sıcak ola-

caktı. Sıcak günlerde de en iyi şey hiç bir şey yapmamaktı.
Bu kararları verdikten sonra kulübenin önündeki taşlara doğru ilerleyip etrafa baktı. İşte o vakit tepesi atıverdi. Taşların etrafında eski boş tenekeler bulunuyordu. Bu işi herhalde insanlar yapmıştır diye düşündü. Baykuş ona : «Sana eski tenekeler, eski pabuçlar ve kâğıtlar atarlar.» dememişmiydi.
Ah bu baykuş ! Her zaman haklıydı. İşte boş tenekeler üstünde yüzüyordu. O vakit Baykuşun sözlerine inanmamıştı ama şimdi kendi gözleriyle her şeyi açıkca görüyordu.
Taşlardan birinin üzerinde kurbağa duruyordu : «Merhaba dere, dedi. Demek eski tenekeleri toplamaya başladın. Ne berbat iş değil mi ?» Dere sıkıntısını belli etmek istemedi. «Yok canım, gelecek fırtınada onları da gömerim.» dedi.
Kurbağa güldüğünü dereye belli etmemek için bir eliyle ağzını kapadı : «Bu kocaman şeyleri gömmek için burası biraz fazla taşlık değil mi ? Ama eğer sen öyle yapmak istiyorsan ben karışmam tabiî» dedi. Dere alay edildiğini farkedince «Tabiî karışamazsın» deyip arkasını döndü ve büyük ovaya doğru ilerlemeye başladı. Tekrar sessizliğe kavuşabilmesi için onu sayan arkadaşlara ihtiyacı vardı.
Yavaş yavaş büyük ovada aktığı halde hiç sarı

papatya göremedi. İşte bu garip. Güvercin onunla alay etmiş olamazdı. Geri dönüp bu sefer daha dikkatli bakınmaya başladı. Nihayet sarı papatyaların bulunduğu yeri gördü. Ama hiç çiçek yoktu, yerde yalnız sapları duruyordu. Öfkesinden ağlıyacaktı. Son hızı ile Vahşi Ormana doğru koşmaya başladı. Kenarlardan taşıyor ve sazları ıslatıyor : «Hiç sarı papatya kalmasın ha ?» diye söyleniyordu.
Batı rüzgârı derenin hızını görünce «Ne oluyorsun ?» diye sordu. O hiç anlamamazlıktan geldi. «Ne olacakmış ? Hiç bir şey» dedi. «Acaba eski tenekelere mi kızdın diye merak ettim de ? Yoksa insanları sarı papatyaları toplamalarına mı kızdın ? Büyük Ova pek çıplak kalmış değil mi ?» Dere gitikçe öfkeleniyordu : «Ben farkında değilim» «Peki, şimdi işittin işte ! Bir şey yapmıyacak mısın ?» Kaba kaba cevap verdi. «Ne mi yapacağım ? Tabii hiç bir şey. Ben kendi rahatıma bakarım.» Batı rüzgârı susmuyordu. «İşte bu tuhaf, bana kalırsa bu doğrudan doğruya seni alakadar eden bir mesele. Ama belki de ben haksızım. Buna rağmen eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver !» dedikden sonra çekilip gitti. Dere de kendi kendine söylendi : «Aman ne işgüzar şeyler.» Artık fare ile gevezelik edecek hali kalmamıştı. Zaten farede orda yoktu. Kimse yerinde değildi. — Devam edecek —

19 Mayıs

Her yıl 19 Mayıs Gençlik bayramında yurdumuzun her tarafında spor gösterileri yapılır. Büyük atamız Atatürk'ün Samsun'a ayak basmasiyle başlıyan yeni Türkiye'de açık havayı seven, güzel vücutlu olmak isteyen, sağlığının kıymetini bilen, uzun müddet verimle çalışabilmek için kuvvetli ve sağlam olmanın gerektiğine inanan aydın kafalı bir gençlik yetişti.

Biz de ağabeylerimiz gibi dinç, gürbüz, neşeli olacağız. Ve cehaletle, gerilikle durmadan savaşacağız. Büyük Atamız, rahat uyuyabilir.

Gelecek Sayımızda

BÜYÜLÜ SARAY

2 Perdelik okul piyesi

Birçok kardeşler ve öğretmenler bize mektup yazarak ders yılı sonu münasebetiyle okullarında verilecek müsamereler için bizden küçük okul piyesleri istiyorlar.

İşte bizde onların isteklerini yerine getiriyoruz. Bu sayımızda Nihal Yalaza Taluy teyzemizin hazırladığı «BÜYÜLÜ SARAY» adlı iki perdelik piyesi basmağa başlıyoruz. Gelecek sayımızda bitecek olan bu güzel okul piyesini, ister okulda yapılacak müsamerenizde, ister tatilde arkadaşlarınızla birlikte temsil edebilirsiniz.

DUMLUPINAR ŞEHİTLERİNE

Şimdi o engin sulara dalmış yatan
Acılarıyla yürekleri sızlatan
Aziz Dumlupınar şehitleri
Son sözünüz şu oldu,
«Biz artık ölüyoruz, sağ olsun vatan.»

Öznur TURAN

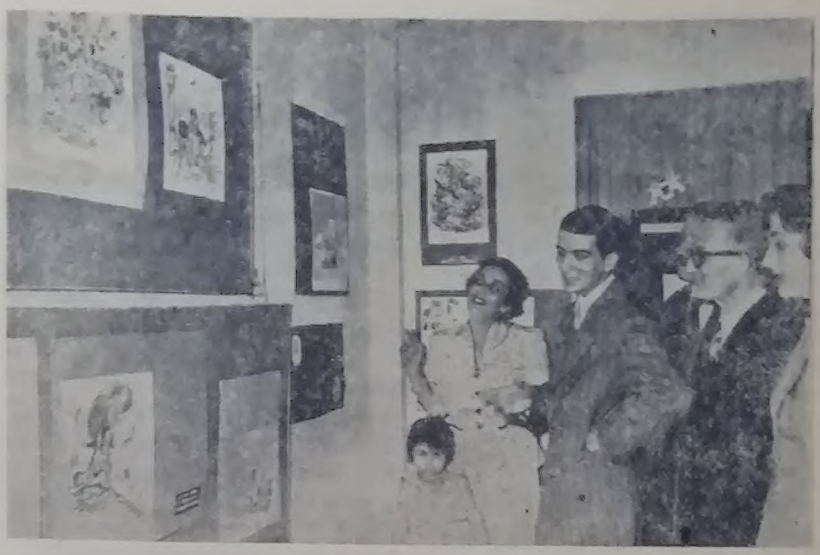

Güngör ağabey, ziyaretçilere sergiyi gezdiriyor !..

GÜNGÖR AĞABEYİN SERGİSİ

Bir buçuk yıldan beri Doğan Kardeş'e kapak karikatürleri çizen Güngör Kabakçıoğlu ağabeyimizin, 23 Nisan Çocuk bayramı münasebetiyle Maya galerisinde açtığı çocuk karikatürleri sergisi pek beğenilmiş ve yüzlerce kardeş sergiyi ziyaret etmiştir.. Sergide gördüğümüz otuza yakın karikatür arasında, bilhassa «Kedi ve Çocuk», «Elele verelim, hep beraber dönelim», «Fotoğraf», «Yaşasın güzel günler», «Düdüt» gerek kompozisyon, gerekse renk zenginliği bakımından pek hoşumuza gitti. Güngör ağabeyin çizgilerindeki yumuşaklık, renkleri kullanışındaki ustalık ve karikatürlerindeki zengin çocuk muhayyilesi onu gün geçtikçe bize yaklaştırıyor.

Çocukları çok sevdiğini ve hayatı boyunca onlar için karikatür çizeceğini söyliyen Güngör ağabey muhakkak ki zamanla daha olgunlaşacak ve usta bir sanatcı olacaktır.
Ona bütün kalbimizle başarılar dileriz.

Güngör ağabeyin 10 yaşında iken İzmirde alınmış bir resmi. Güngör o vakitler Doğan Kardeş okuyucusu imiş. Ve onu çok seviyormuş.

YENİ ÇIKTI

KOBRALARA KARŞI

RİKKİ - TİKKİ

Dünya Çocuk Romanları Serisinin 15 ncisi olan bu romanı da pek beğeneceksiniz. Fiatı her yerde 50 kuruş..

MASAL:

Bir Perinin Başına Gelenler

VAKTİLE, periler diyarında, hoş, sevimli küçük bir peri vardı. Sevimli olduğu kadar iyi kalbliydi. Fakat kendine göre bir kusuru vardı. Kusurunu, adından anlıyabilirdiniz. Küçük perinin adı Taşkın'dı. Bir şey yaparken uzun boylu düşünmez, o anda içinden nasıl gelirse öyle hareket ederdi.

Meselâ, çiftçilerin. bahçıvanların yağmur istediğini duyunca,

— Yağmur mu istiyorsunuz ? Bundan kolay ne var !.. der, sağa sola koşar, eline ne kadar bulut geçirirse o tarafa yollar, selli yağmurlar yağdırırdı.

Buna benzer bir hatasından sonra Başperi, Taşkını çağırdı.

— Yaptığım öğütlerin kafi gelmediğini görüyorum kızım. Seni adam etmek için son çareye baş vuracağım. İnsan kılığına girip bir yıl böyle yaşıyacaksın. Yeni hayatında başarı elde edersen bir yıl sonra tekrar aramıza dönersin. Bugünkü hatalarına devam edersen bir daha periler diyarına dönemez, yeryüzünde kalırsın.

Taşkın ağlamağa başladı. Diğer periler Başperiye arkadaşlarını bu sefer de affetmeleri için yalvardılar. Ama Başperi razı olmadı.

— Sözüm söz, dedi. Taşkına yalnız bir iyilik daha yapabilirim : Yeryüzünde kaldığı müddetçe üç defa bizden yardım istiyebilir. İstediği şey, ne olursa olsun yapılacaktır.

Başperi, elindeki sihirli değneği kaldırıp indirdi. Taşkın o anda kendini kırda, bir dere kenarında buldu. Berrak suyun içinde aksini gördü. On yaşında sarışın, sevimli bir kızcağız haline gelmişti. Yalnız kıyafeti pek iyi değildi.

— Aa... İnsanlar arasında dilenci gibi gezmek istemem doğrusu. Uslu Abla, yardımıma gel !

Taşkın'ın isteklerini yerine getirmek için peri Uslu, memur edilmişti.

Uslu o anda Taşkın'ın karşısında göründü. Kıza, istediğini söylemeden önce iyice düşünmesini söyledi.

— Düşündüm ve karar verdim. Bir periye yakışır kıyafet isterim. Pembe ipekli iskarpinim, beyaz tülden elbisem ve gök mavisi ince bir başörtüm olsun !

Uslu, Taşkın'ın omuzuna ufacık değneğiyle dokundu ve hemen ortadan kayboldu. Küçük kız derenin sularında kendine bir kere daha baktı. Artık memnundu. Tıpkı bir prensese benziyordu. Ağır ağır yürüdü Fakat balçıklı kır yolu ince iskarpinlerini hırpalamış. ayaklarını incitmişti. Akşam üstü esmeğe başlıyan soğuk rüzgar tül elbisesi içinde onu tirtir titretiyordu.

Taşkın kendi kendine,

— Akılsızlık ettim doğrusu, dedi. İstediğimi söylemeden önce, Kasımda olduğumuzu hatırlamalıydım...

Fakat süsünden de vazgeçmek istemiyordu. Isınmak için olanca güciyle koşmağa başladı. Uzaktan bir köy gözüktü. Taşkın o tarafa doğru koşarken ayağı sivri biir taşa takıldı. Artık değil koşacak, yürüyecek, hali bile kalmamıştı... Ortalık iyice kararmıştı. Taşkın sihirli kuvvete malik bir peri değil, on yaşında bir kızcağızdı. Korkmuştu.

— Uslu abla, ne olursun yardımıma gel !... diye yalvardı.

Hemen başucunda Uslu'nun tatlı sesi duyuldu :

— Buradayım Taşkın ! Ne istiyorsun, söyle.

— Beni buradan en yakın bir eve götür.

Taşkın'ın bu isteği de oldu. Yalnız, her zamanki gibi düşünmeden söylediği için bu sefer de hareketinin zararını gördü. Rahat edebileceği bir ev yerine, nasıl olursa olsun, sadece yakından bir ev istemişti... Böylece Taşkın kendini viran bir kulübenin önünde buldu. Kapıyı çalınca içerden kaba bir ses,

— Kim o ?... diye bağırdı.

Sesten ürken Taşkın cevap vermedi. Kapı aralandı. Saçı sakalı karışmış bir adam çocuğu öfkeli bir bakışla süzdü.

— Bu saatte de dilencilerden rahat yok !... Defol bakayım.

— Dilenci değilim. Üşüdüm ve yoruldum. Bu gece evinizde kalmama izin ver amca !

Adam kızın zengin elbisesine baktı.

— Evim han değil ama, neyse... Paran var mı ?

Taşkın üstünü başını düzeltirken bir de bir para keseciği istemeği ihmal ettiğine üzüldü. Fakat ancak bir isteklik hakkı kaldığı için çok dikkatli davranması gerekiyordu. Adama, parası olmadığı için çalışarak bakkını ödiyeceğini söyledi.

— Pekâlâ. Zaten karım hasta yatıyor. Çabuk içeriye gir, ateşi yak ve

MAYMUN ADASI

Büyük Antillerde çok tuhaf bir ada vardır. Bu adanın tuhaflığı nedir bilir misiniz ? İçinde yalnız maymunların bulunmasıdır. Bu adacığın maymun yuvası haline gelme şekli de haylı gariptir. 1938 yılında (Porta Riko) Tabiî Bilgiler Fakültesi rektörü doktor Facuado Bueso denemelerde kullanılmak üzere buraya bir kaç (Makak) maymunu getirmiş, adada serbest bırakılan maymunlar kısa zamanda üremişler ve bugün 600 ü geçmişlerdir. Bu hayvanların çok garip halleri vardır. Familya şeklinde değil de bir başkan tarafından yöneltilen 20 - 30 maymunluk gurup halinde yaşarlar. Bütün maymunlar başkanlarının etrafında toplanırlar ama onu makamından devirmek için de can atarlar. Bazı defa başkanla maymunlardan biri arasında bir kavga kopar. Başkan yenilirse derhal makamından düşer ve yeni başkana tabi olur. Bu (Makak) maymunları adalarında çok mesut bir hayat sürerler. Çünkü adada ne kedi cinsinden bir hayvan, ne yırtıcı kuş, ne de maymun meraklısı yılan vardır.

V. Ş.

FARELER ARASINDA

— 8 —

Yazan ve Çizen :
Güngör Kabakçıoğlu

Çocuklar bu sözlerin doğruluğuna inandılar, annelerine nasihatlerini dinliyeceklerine söz verdiler.

Sonra ders çalışmak için masanın başına oturdular.
Ayla çantasını açtı, kitaplarını

masaya koydu, Ayşe de çantasını açtığı zaman küçük fare hop deyip masaya sıçradı.

Çocuklar korkudan bağırmaya başladılar.

Odada bulunan Sarman hemen küçüğün peşine takıldı.

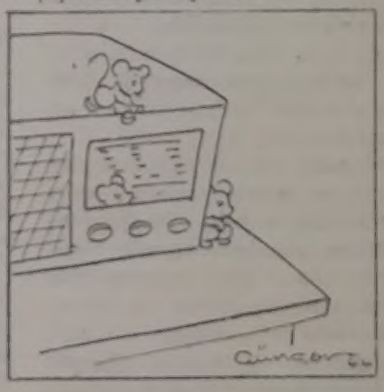

Fare ailesi bu heyecanlı sahneyi radyonun üstünden seyrediyordu.

bize bir çorba pişir.

Böyle işlere alışkın olmıyan Taşkın ocak yakıp patates çorbasını pişirinceye kadar efendisinden hem azar işitti, hem birkaç tekme yedi. Karı kocadan artan çorbayı iştahla içtikten sonra ocağın yanında bir posta kıvrılarak uyudu.

Sabah, adamın kaba sesiyle uyanınca ilk aklına gelen şey, peri Uslu'yu çağırmak oldu. «Gerçi son hakkımı kullanacağım. Ama kaba adamın elinden kurtulmazsam öldürüm burada...» diye düşündü.

Adam gerçekten kabanın kabasıydı. Yatakta yatan karısı da bebelli dayak hastasıydı. Ormanda kaçak avlanmakla geçinen adam o şabah, her zamanki gibi ava çıkacaktı. Köpeğine seslendi. Fakat zavallı hayvanın bir gün önce ayağına kıymık battığı için efendisinin çağırışına koşamadı. Ağır ağır, topallıya topallıya yürüdü. Kaçakçı buna fena halde kızdı.

— Dur, ben sana koşmağı öğretirim tembel hayvan !.. diyerek kalın bir sopayla zavallı köpeği dövmeğe başladı.

Köpeğin acı acı bağırmasına dayanamıyan Taşkın, hiç bir şey düşünmeden,

— Uslu abla yetiş, çabuk yetiş !.. Bu hayvanı kurtar !.. diye bağırmağa başladı.

Üçüncü isteği de yerine geldi. Peri Uslu, adama görünmeden, elini kolunu bağladı. Adam, taş kesilmiş gibi durduğu yerde,

— Bana bir şey oldu... bir şey oldu... kımıldanamıyorum !.. diye bağırmağa başladı.

Köpek usulcacık sıvıştı. Taşkın, kaçakçının kanlanmış gözlerine bakarak «Tekrar hareket etmeğe başlayınca hıncını benden alacak... diye düşündü. Olsun. Köpeği kurtardım ya !»

Gerçekten adam, perinin sihri çözülür çözülmez sopasını kaptığı gibi Taşkın'ın üstüne yürüdü. Küçük kız gözlerini yumdu ve... birden havalandığını hissetti. Gözlerini açınca kendini Periler Diyarında, Başperinin karşısında gördü.

Başperi, tatlı bir sesle,

— Cezan tamamlandı Taşkın, dedi. Bir şey isterken nasıl düşünmen, aklını kullanman gerekiyorsa, bir canlıyı kurtarmak için de yalnız kalbinin sesini dinlemelisin. Köpeğe duyduğun merhamet hatırına seni affettim Taşkın.

Taşkın yeniden peri oldu. Eski adını taşıdığı halde, yeryüzünde geçirdiği bir gün ona pekçok şey öğretmişti.

N. Y. T.

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

★

YANG'ın 3 KARPUZU

★

TİAO, şehirden, büyük yoldan uzak kalmış bir köydü. Vaktile çok zengin olan bu köyü karşıdaki dağlarda türeyen haydutlar soyup soğana çevirmişlerdi.

Önceleri, köy erkeklerinden eli silâh tutanlar haydutlarla dövüşe çıktılar. Ama dövüşten pek azı sağlam dönebildi. Çünkü çetebaşı Çi-Fu, hem azılı bir eşkiya, hem yaman bir cenkçiydi. Başedemiyeceklerini anlayınca köylüler ona boyun eğdiler ,Çi-Fu'ya kölelik etmeğe katlandılar.

Bir gün köye âşar toplamağa gelen Çi-Fu nasılsa pek neşeliydi. Köylülerin asık suratlarına gülümseyerek baktıktan sonra,

— Biliyorum; adamlarımla buradan gitmem için can atıyorsunuz ! dedi. Size bir teklifim var. Tiaolulardan biri, benim yapamıyacağım bir şeyi yaparsa, çetemi alıp dağların öbür tarafına geçerim. Bir daha köyünüzde adımı bile duymazsınız.

Çi-Fu gidince köylüler aralarında konuştular. Hepsi, eşkiyanın onlarla alay ettiğinden emindiler. Çi-Fu gibi yaman bir çetebaşının yapamıyacağını becermek kimin harcıydı !

Kulübelerine dağılmağa hazırlanırlarken Yang adında, pirinç tarlarında çalışan bir öksüz çocuk,

— Ağalar ! Durun, gitmeyin; dedi. Çi-Fu'nun yapamıyacağı bir şey benim elimden gelir.

Yaşlılar güldü, gençler Yang'ın ne yapacağını merak ettiler. Fakat hepsi de, bu işten vazgeçmenin kendisi için hayırlı olacağını söylediler. İnatçı Yang kimseyi dinlemedi, Çi-Fu ya haber saldı.

Eşkiya adamlarını peşine takarak Tiao'ya geldi. Köy meydanında onu bekliyen Yang'ı görünce güldü :

— Demek benim bilmediğim, yapamadığım şeyi bu sivrisinek yavrusu becereceğini sanıyor ha... Haydi görelim bakalım !..

Yang, Çi-Fu'nun önünde saygiyle eğildi. Sonra, Çinlilere mahsus bir nezaketle, kendisini takip etmesini rica etti. Çi-Fu, hep gülerek çocuğun arkasından yürüdü. Yürürken,

— Peki; ya elindeki üç karpuz ne olacak ? diye sordu.

Yang gülümsedi, ses çıkarmadı. Nehrin kenarından yürüye yürüye eski, viran bir köprüye geldiler. Halk onları takip ediyordu. Yang,

— Geldik, dedi. Büyük Çi-Fu, bu köprünün tahtaları öyle çürük ki, üzerinden ancak elinde az bir şey taşıyan bir kişi geçebilir. Geçen gün, pazara üç karpuz götürmek isteyen bir Tiaolu, köprüye ayak basar basmaz tahtaların iyice çatırdadığını duydu. Nehirdeki timsahlara yem olmamak için geçmekten vaz geçti.

— Bunları ne diye anlatıyorsun ?

— Sana elimdeki üç karpuzla köprüyü geçmeği teklif etsem, geçer misin Büyük Çi-Fu ?

— Tabiî geçmem.

— Öyle mi ? Ama ben geçerim; hem nehre düşmeden geçerim.

Fi-Fu güldü.

— Demin söylediklerin yalan değilse, elbette düşer, timsahlara ziyafet olursun.

— Söylediğim doğrudur; çünkü üç karpuzla köprüden geçmek isteyen Tiaolu bendim.

Bir çocuğun onun gibi ünlü bir çetebaşısından daha cesur çıkmasını gururuna yediremiyen Çi-Fu,

— Pekâlâ deniyelim bir; dedi, köprüye bir adım attı. Ama atmasiyle geri çekilmesi bir oldu.

Köprü tahtaları canlı gibi sallanıyor, hemen çökecekmiş gibi gıcırdıyordu.

— Vazgeçtim. Ölümüm cenk yolunda olsun !

Yang, Çi-Fu'ya sokularak,

— Ben köprüyü geçersem verdiğin sözde durup köyümüzden gider misin ? diye sordu.

Yang'ın köprüyü çökelteceğinden emin olan çetebaşı, azametle,

— Çi-Fu verdiği sözden dönmez; cevabını verdi.

Bunun üzerine, zaten hafif olan Yang, elinde üç karpuzla köprüye bastı. Fakat o anda elindeki karpuzları hokkabazların yaptığı gibi, havaya fırlatmağa başladı. Böylece, yürürken, elinde daima bir, havada iki karpuz bulunuyordu. Böylece hızlı adımlarla yürüyerek köprüyü geçti. Bir çocuğun zekâsına avlanmış olmağı gururuna yediremeyen Çi-Fu gerçekten çetesini toplayıp Tiao'dan ayrıldı.Bir daha onu o taraflarda gören olmadı. Yeniden rahata ve huzura kavuşan köylüler aralarında para toplıyarak Yang'a bir kulübe yaptırdılar ve bir tarla verdiler.

Hikâyeci Teyze

BAHAR

Şu sevimli baharda,
O yemyeşil kırlarda,
Ne güzeldir oynamak,
Binbir çiçek toplamak.

İlkbahar gelince ben,
Baharı müjdeleyen,
Leyleğe bayılırım,
Boynuna sarılırım.

Sabih ŞENDİL

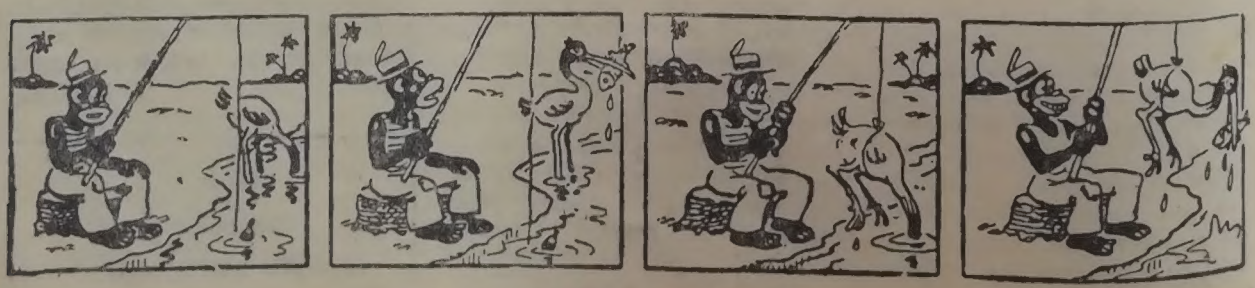

YAZISIZ HİKÂYE

Doğan Kardeş'in Romanı No : 8 *Çeviren : Or. - Az.*

Ertesi gün bütün ömrümce unutamıyacağım bir gün oldu. Saat ona doğru Maskew'in evinin yakınlarındaki koruluğa gidip Grace'i beklemeğe başladım. Kimsenin beni kolayca göremiyeceği bir ağaç kovuğuna sinmiştim. Hava çok güzeldi. Güneş tatlı bir hararet yayıyor, semadaki bulutlar yuvarlana yuvarlana gidiyordu. Ağaçlar iyice tomurcuklanmış, bir kısmı patlıyarak ufacık ufacık yeşil yapraklar belirmişti. Biraz daha ilerdeki çayırlık papatyalarla bembeyaz olmuştu...

Orada vaktin geçmesini beklerken boynumdaki gümüş madalyonu açtım içindeki kâğıdı okumağa başladım :

«Gençlik ancak yirmibeş yıl sürer...

Sonra kendi kendime gülmeğe başladım. Ne aptal ve saf hareket etmiştim. Neler ummuş, muazzam bir servet elde etmeyi beklerken ne bulmuştum. Ama bu yüzük muhakkak bir yerlerde saklı olmalıydı. Ama nasıl bulacaktım ?

Neler konuştuğumuzu anlatmağa kalkmıyacağım. Çünkü bunların çoğu pek çocukça, saçma sapan şeylerdi. Grace Elzevirin köyden ayrılmak mecburiyetinde kalışından da söz açtı. Babası hakkında kötü birşey söylemediği halde bu işe onun sebeb oluşuna çok canı sıkıldığı belliydi. Benim gideceğime de çok üzüldü. Onu böyle benim için üzülür görmek hoşuma gitmişti, adetâ sevinmiştim.

Sonra babası hakkında birşeyler anlattı.

Bir gece evvel saat dokuz sularında - bu tam Elzevirle beraber ateşin başında oturup konuştuğumuz vakitti - evden çıkmış birkaç saat sonra dönmüş. Ve hemen Verymont'ta bir işi çıktığı için hemen yola çıkacağını iki gün kendisini beklememesini söylemiş.

Grace bu ani yolculuğun sebebini anlatamıyacağını söyleyerek bunları bana da anlattı. Duyduğum bu şeyler tüylerimi diken diken etmişti. Ne diye böyle birden Veymont'a gitmiş olabilirdi.

Sonra ayrıldık. Ben de koruluktan geçerek Elzevir'in yanına döndüm. İçimde müthiş bir sıkıntı vardı. Sanki müthiş bir felâket geliyormuş gibi hissediyordum. Bundan sonraki hadiseler bu hissimde yanılmadığımı göstermekte gecikmedi.

Elzevir'le birlikte gece kararlaştırdığımız saatten çok evvel yola çıkmak zorunda kaldık. Eşyaları getiren geminin iki saat önce geleceği haber verilmişti. Gece bir gün evvel olduğu kadar soğuk değildi. Bulutlar dağılmış, yıldızlar ortaya çıkmıştı. Konuşmadan yürüyorduk. Kısa aralıklarla konmuş taşları takibederek nihayet geniş, çayırlık bir yere ulaştık. Burasını Hoar Head olduğunu tahmin etmiştim.

Bu tepe bütün sahil boyunca en yüksek yerdi. Deniz tarafında olan yamaç bıçakla kesilmiş gibi dikine aşağı inerdi. Bu kaya duvarı kimse tırmanmağa cesaret edemediğinden sahile inmek için tepenin iki yanından oldukça dolanbaçlı yollar açılmıştı.

Bu patikaya saparak çeyrek saat sonra aşağı sahile ulaştık.

Kumsalda oraya buraya dağılmış, kendi aralarında konuşan 15 - 20 kişi bizi bekliyordu. Bir kenarda da bir okadar at duruyordu. Yorulmuş olduğumdan yere çöktüm. Çok geçmeden içlerinden biri yanıma yaklaştı. Bu Ratsey idi.

«Ee, John,» dedi. «Nasılsın bakalım. Elzevirle beraber Ayköyden ayrılıyorsun demek. Bazen bende bu köyden çekip gideyim diye düşünürüm, ama sonra vazgeçerim.»

Üstüme müthiş bir uyku basmıştı. Ratsey yanıma oturmuş mütemadiyen konuşuyordu, fakat üstümdeki ağırlıkla ne söylediklerini bir türlü anlıyamıyordum.

Neden sonra bir bağırtı duyuldu. Hepimiz ayağa fırlamıştık. Gürültü etmemeğe çalışarak ilk yanaşan kayığı karşılamağa çıktık. Millet eşyaları kumların kuru bir yerine yığmağa başlamıştı. Sönük ışıkların altında herkes arı gibi çalışıyor, gelip giden kayıkla kumsal arasında mekik dokuyordu. Bir yandan da atlar yükleniyor, yeni depoya taşınıyordu.

İki saat geçmeden gemideki bütün eşyalar sahile çıkarılmıştı. Atlar son defa olarak yüklendi, arta kalanları adamlar sırtladı, yavaş yavaş yokuş yukarı çıkmağa hazırlandılar. Tam yokuşun başına varmıştı ki, ilerideki bir ağacın arkasında kapkara bir gölge farkettim. Ötekiler de bunu görmüştü. İçimizden biri bağırdı. Gölge kaçmağa başlamıştı. Birkaç kişi sırtlarındaki sandıkları yere bırakarak peşinden koştular.

Gölge deli gibi kaçıyor, fakat bizimkiler de gittikçe yaklaşıyorlardı. Adam yakalandığı zaman kurtuluş çaresi olmadığını biliyor olmalıydı ki, canını dişine takmış kaçıyordu. Fakat bizim çocuklar güçlü kuvvetli, sağlam adamlardı.

Hep durmuş, adamın akibetini bekliyorduk. Bir ara başımı kaldırıp Elzevir'in yüzüne baktım. Bunu bekliyen bir ifade vardı. Gölgenin Maskewe ait olduğunu herkes anlamıştı.

Çok geçmeden adamlar Maskev ile beraber döndüler. Kollarından tutmuş adeta yerde sürüklüyorlardı. Ama bu halini görünce içim açıyla burkuldu. Bir insana bu şekilde muamele edildiğini ilk defa görüyordum. Şapkası başından düşmüş, saçları darmadağın olmuştu.

Kaçakçılar onu görültüyle karşıladı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. «Asın ! Öldürün ! Kayalardan aşağı bırakın !» Üstünü arayanlar belinde bir tabanca bulmuşlardı. Bunu Elzevir'e uzattılar.

Elzevir'in sesi geldi. «Bu adamla ben meşgul olacağım, onu bana bırakacaksınız dememişmiydim size.» diyordu.

— Devam edecek —

2 PERDELİK PİYES

BÜYÜLÜ SARAY

Hazırlıyan : Nihal Y. TALUY

OYNUYANLAR:

Hale, Oya, Meral, Râna, Güler, Murat, Gül perisi, Bahçıvan Baba, Satıcı kadın.

Kelebekler : Kelebek şeklinde giyinmiş kızlar.

Çiçekler : Çiçek şeklinde giyinmiş kızlar.

DEKOR

Yeşillik. Sahnenin dört köşesinde birer sütun vardır. Arka plândaki iki sütunun arasına pembe bir perde gerilmiştir. Perde açılır; çiçek girlândlariyle süslenmiştir. Sütunların arasında, sağ ve sol tarafta duvar şeklinde bitkiler dizilmiştir. Sol taraftakiler arasında dar bir geçit görünür. Sütunlar çiçeklerle sarılı ve renkli taşlarla süslüdür. Sahnenin ortasında bir çiçeklik yükselir. Yer kumla döşelidir. Kumun üstüne yer yer renkli çamlar, sahte taşlı yüzükler, iğneler serpilmiştir.

1 PERDE

1 inci Sahne

Hale — *(Soldaki geçitten süzülerek şaşkınlık ve hayranlık içinde durur)* Ohh !.. *(Ellerini birbirine vurur)* Ne güzel... ne güzel yer !.. *(Gözlerini uğuşturur)* Rüya mı görüyorum yoksa ?.. Belki şimdi uyanıvereceğim ve hepsi kaybolacak... *(Eğilip yerden parlak bir taş alır.)* Hayır uyumuyorum, gözlerim açık ! *(Kolunu çimdikler, yüzünü buruşturur.)* Ayy... Evet, evet uyanığım ! *(Geçidin yanına döner, ellerini boru gibi yaparak)* Çocuklar !.. Buraya gelin... Çabuk !... Bakın, neler buldum.

(Hale seslenirken arka arkaya Oya, Meral, Râna, Güler, Murat gelirler.)

Murat — A a a !..

Meral — Şu taşlara bakın !.. *(Eğilerek yerden bir yakut alır.)* Yerde bile mücevherler var.

Güler — Ya şu güzel kokulara ne dersiniz ? Hangi çiçeklerin kokusu bu acaba ?

Oya : *(Sahnenin derinliğini gösterir)* Bunlar olmalı... Bu sarayın sahibi milyoner değil, milyarderdir her halde.

Hale — Hem milyarder, hem de masaldan hoşlanan birisi... Baksanıza, her şey periler diyarındaki gibi...

Meral — Şey... belki de peri sarayıdır ?..

Râna — *(Gülerek)* Bu zamanda senden başka perilere inanan olmaz Meralciğim.

Hale — Ah, burada oturmağı öyle isterdim ki !..

Râna — *(Hasretle)* Tam bana göre bir dekor.

Oya — *(Alayla)* Dekor sana göre ama bakalım, sen bu dekora göre misin ?

Râna — *(Hiddetle)* Terbiyesiz !

Güler — Aman yine kavgaya başlamayın da demin yerden aldığım yakutu aramama yardım edin.

Oya — Sen zaten her şeyi kaybedersin Güler. Pek dalgınsın.

Güler — *(Gücenik)* Dalgınsam, zararını ben çekerim. Sen de herkesi iğnelemekten başka bir şey yapmazsın. *(Taşı aramağa devam eder)* Hadi yardım etsenize çocuklar !

Meral — *(İsteksiz)* Bu kum yığını içinde kuş gözü kadar ufacık taş bulunur mu...

Murat — *(Alayla)* Pösteki sayalım daha iyi.

Hale — E, burada her şeyi gördük, seyrettik. Başka yerlere gitsek ?..

Oya — Aman... Şu Hale de beş dakika durmaz bir yerde. Daha demin burada temelli kalmak isteyen sen değil miydin ?

Râna — *(Kurumlanarak)* Ben dedim ya : bu masal diyarı bana göre. Hale böyle inceliklerden anlamaz.

Murat — *(Alaylı tavırla Rânanın önünde eğilir)* Öyledir küçük hanımefendi. Pek doğru söylüyorsunuz ! Sizden başkası bir şeyden anlamaz.

Güler — *(Sözünü keser; çığlıkla)* Ey, vah !.... Pamuk... zavallı Pamuğum !

Murat — Ne olmuş Pamuğa ? Pamuk evde, değil mi Güler ?

Güler — *(Kederli)* Keşke evde olmasaydı ! Dün akşam bir kabahat yaptı. Onu cezalandırmak için elbise dolabına kapattım. Bir çeyrek sonra çıkaracaktım, unuttum... Bu sabah da öyle... Şimdi hatırladım ancak.

Oya — Tam zamanında hatırlamışın.

Güler — *(Ağlıyarak)* Zavallı Pamuğum.. Ya içerde hastalır ölürse ?

Meral — *(Mırıldanarak)* Belki de ölmüştür bile... *(Güler bir çığlık atar.)*

Hale — Aman sen de hiç ağzını hayra açmazsın. Ne kötü huyun var. İle herkesin ümidini kıracaksın.

Meral — *(Utançla)* Doğru... Kendime de öyle yaparım.

Murat — *(Gülerek)* Hadi hadi, sulu gözlülüğe lüzum yok. Ben varken Pamuğuna bir şeycik olmaz. Bana güvenebilirsin. *(Şakacı bir tavırla göğsünü yumruklar.)* Gidiyorum işte ! *(Hızlı adımlarla uzaklaşır. Fakat hemen döner.)* Gideceğim ama, önce, burasının kimin malikânesi olduğunu öğrenelim. *(Sesini yükselterek)* Hey-hey !.. Büyülü sarayın sahipleri, ziyaretinize gelen meraklı yolculara adınızı bağışlayın !

Kızların hepsi birden — Murat !!!! Ne yapıyorsun !.. Ayıp canım...

2 nci Sahne

Sahnenin derinliğindeki pembe perdenin arkasından hafif, tatlı iki ses cevap verir — Zavallı çocuklar, gerçekten büyülü bir sarayda bulundu. ğunuzu bilmiyordunuz demek ? Perimiz bu sarayın sahibidir. Artık buradan çıkamazsınız.

(Çocuklar bir an şaşkınlıkla bakışırlar. Sonra korkuyla yeşillik geçidine [*] *doğru atılırlar. Fakat orasının yeşil duvar haline geldiğini görürler. Pembe perde yavaş yavaş iki yana doğru açılır. Çocuklar üçer kişilik iki gurupa ayrılarak, şaşkınlık ve hayrankkla bakarlar. Çiçeklerle süslü bir tahtın üzerinde Gül Perisi oturur. Elbisesi pembe, üstü gül yapraklariyle kaplıdır. Yanında Çiçekler, biraz ötede Kelebekler durmaktadır.*

Gül Perisi — *(Gülümseyerek)* Yaklaşın bana çocuklar. Yoksa korkuyor musunuz benden ?

Râna — *(Eğilerek)* Sayın Peri, güzel sarayınızda, neden korkacağız ? Siz de, bizim gibi uslu, terbiyeli çocuklara elbette bir fenalık yapmazsınız.

Peri — *(Sert bir tavırla)* Râna, sen

---

[*] *Seyircilere belli etmeden geçidin önüne bir bitki konur.*

kendini beğenmiş bir kızsın. Hem görünmek istediğin gibi de değilsin. *(Râna bozularak çekilir.)*

Peri — Sen ne söyleceksin bakalım Meral ?

Meral — *(Mahçup)* Sayın Peri, kardeşimiz Rânanın böyle konuşmaması gerektiğini sanıyorum. Ama perilerle nasıl konuşulduğunu doğrusuya ben de bilmiyorum.

Peri — *(Tatlı bir sesle)* Mütevazı bir kızsın Meral. Rânadan daha sevimlisin. *(Murada)* E, senin bir diyeceğin yok mu küçük meraklı ?

Murat — İzin verirseniz sarayınızı gezmek isterdim sayın Peri ! *(Elleri ceplerinde etrafa bakınır.)*

Çocukların hepsi — *(Ayıplayarak)* Duruşuna bakın... Amma saygısız !.

Gül Perisi — Bay Murat, seni bir haftа sonra evine yollıyacaktım ama bu gidişle bir ayda çıkamazsın buradan. *(Güleri süzer; alayla)* Kibar. intizamsever kızların saçlarını ayakkabı bağlariyle bağladıklarını hiç görmedim.

Güler — *(Utanarak)* Şey... Pamuğumu dolaptan çıkardığımı demin birdenbire hatırlayınca sevincimden zıplamağa başladım, kurdelâmı düşürdüm... kim bilir nereye gitti...

Peri — *(Hep aynı tavırla)* Gerçekten mühim bir sebep... *(Sözünü keserek Oyaya bakar.)*

Oya — *(Hiddetle, alçak sesle)* Dikkat etsene Hale; ayağıma basıyorsun.

Hale — *(İçini çeker o da yavaşca)* Öff... aman... Aynı yerde durmaktan bunaldım kardeşim !

Peri — *(Sağ tarafında duran bir Çiçeğe)* Yaz : *(Parmağiyle sırayla çocukları gösterir)* Oya; hırçın. Hale; sebatsız. Râna; kendini beğenmiş. Güler; dalgın. Meral; zayıf ruhlu, ötlek. Murat; her şeye burnunu sokmasını seven bir çocuk.. Bu kadar.. *(Çiçek, yazdığı listeyi Periye uzatır.)*

Peri — Teşekkür ederim. *(Çocuklara)* Çocuklar ! Buraya kusurlarınızla beraber geldiniz. Çıkmanız, bu kusurlardan kurtulmanıza bağlıdır. Büyülü sarayımda kaldığımız müddetçe birer çiçek olacaksınız. Kusurlarımızdan kurtulmağa çalışacaksınız. Şimdi yanıma gelin.

(Peri tahtından iner, sahneden yürüyerek çocuklara yaklaşır. Sonra çiçekliğin ortasında durur. Çocuklar üçer üçer yanına yaklaşırlar. Mendelsohn'un (Çiçek Balosu) çalınırken Çiçeklerle Kelebekler çiçekliğin etrafında dönmeğe, dans etmeğe başlarlar.

Perde iner.

— Arkası gelecek sayıda —

UĞURSUZ ŞATO

— 5 —

Jil Martroyu ve tehditlerini küçümseyen şövalye Terruanın ondan sakınmak aklından bile geçmiyordu. Böylece, Şeytan Şövalyesi olmakla övünen misafiri kapıdan çevirinden birkaç gün sonra ava çıktı. Yanına pek az adam aldı.

Ormana dalıp adamlarından ayrılınca, köylü kiyafetinde dört kişi de peşinden ormana koşup saklandılar. İri bir yaban domuzunu kovalıyan şövalye, hayvanı yakalayıp vuruncaya kadar epey yoruldu. Adamlarını yanına çağırmak için boru çaldı.

Sonra, atını bir ağaca bağlayıp dinlenmek için oturdu. Birdenbire, dört adam üzerine atılarak şövalyeyi ağaca bağladılar. Yüzü maskeli biri, Jan Terruanın yüzüne bir tülbent bastırdı. Bezi kaldırdığı zaman adamcağız derin bir uykuya dalmıştı...

Maskeli adam şövalyenin atını çözüp bindi. Ötekiler, uyuyan Terruayı sediyeye yüklüyerek acele acele yürüdüler.

Efendilerinin çaldığı boruya gelen seyisle avcılar, ağacın etrafındaki çimenin birkaç kişi tarafından çiğnendiğini görünce, «Şövalyemize tuzak kurmuşlar. takibe çıkalım !» dediler.

Gün kararmağa başladığı için izler pek belli olmuyordu. Avcılar şatoya dönmek zorunda kaldılar. Ertesi sabah, şato muhafızlarını ve bolca silâh alarak araştırmaya çıkacaklardı.

Acı haberi alan Eleonora ile Hüget, Jan Terruanın koyboluşunun, Şeytan Şovalyesinin işi olduğuna emindiler. Bütün şato halkı uykusuz, üzüntülü bir gece geçirdi. — Devam edecek —

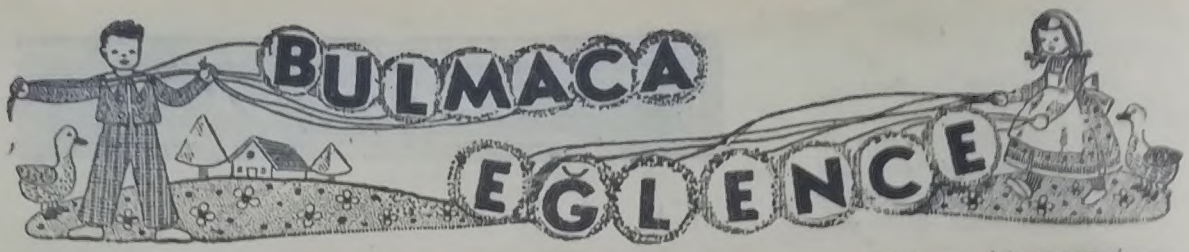

DÜŞÜRMÜŞ

— Anneciğim, bana bir parça daha şeker verir misin ? Ötekini düşürdüm.
— Düşürdün mü ? Nereye ?
— Çayımın içine...

★

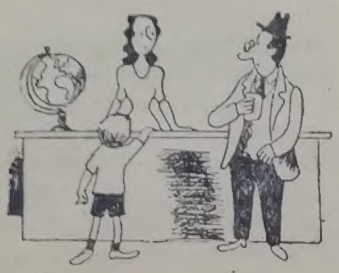

— Bir küre istiyorum.
— Ne büyüklükte olsun efendim.
— Tabiî büyüklükte.

★

HEM BİLGİ, HEM EĞLENCE

Elinize boş bir su bardağı alın. Bardağın ağzını iyice yağlayın. Sonra onu ağzına kadar su ile doldurun. Artık bu bardağa fazla bir şey konmaz sanırsınız değil mi ? Halbuki hiç te öyle değil. Şimdi bir kutu toplu iğne alın ve iğneleri birer birer tepesi aşağı olarak yavaşça suyun içine bırakın.
Bu işi çok dikkatli yapacak olursanız, su ile dolu bardak ümit etmediğiniz kadar çok, aşağı yukarı 1000 tane kadar toplu iğneyi taşmadan alır.

★

UZUN ŞERİT OYUNU

Her oyuncu eline bir tabaka kâğıt alır. Herkes elindeki kâğıdı bir köşesinden o şekilde yırtmağa çalışır ki, neticede hiç kopmadan bir kâğıt şerit meydana gelsin. Kimin yaptığı kâğıt şerit uzunsa, oyunu o kazanır.

MAYMUN VE CEVİZ

Maymun yavrusu, bir gün, ağaçtan yeşil kabuklu bir ceviz kopardı. Cevizi ısırınca yüzünü ekşitti. Kendi kendine «Annem bana cevizin tatlı, güzel bir yemiş olduğunu söylemişti, muhakkak beni aldattı. Bundan sonra ihtiyarın sözlerine inanmam, eksik olsun böyle ceviz !» diyerek cevizi yere fırlatıp attı.
Başka bir maymun, yere atılan cevizi aldı, kabuklarını soyup yedi. Sonra maymun yavrusuna «cevizin tadı çok güzeldir, yalnız kabuğunu soyduktan sonra yemek gerektir» dedi.
Hayatta, her şey emekle elde edilir.

★

Minareden attım bozulmadı, bir kaşık suda bozuldu.

Kâğıt.

GÜZELLİKLE MEZİYET

Tavus kuşu renkli kanatlarını açarak herkesin gözünü kamaştırıyordu. Seyirciler bu kendini beğenmiş tavus kuşuna hayran hayran bakıyorlardı. Fakat tam bu sırada, tavus kuşundan birkaç adım ötede bir ağacın üstüne bir bülbül gelip kondu ve ötmeğe başladı. Seyirciler tavus kuşunu bırakıp bülbülün yanına koştular.
İşte, ozamandan beri, tavus kuşu hep yalnız başına dolaşır.
Meziyet, güzellikten daha değerli ve daha çekicidir.

★

DOĞAN KARDEŞ

Her perşembe alırım seni
Okudukça memnun edersin beni
Çözerim güzel bilmeceni
Daima okurum, hiç bırakmam seni.

Ayla ENGİN

Bu resimlerin her birinde bir yanlış vardır. Bu yanlışları bulun bakalım.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Dokuzuncu yıl — 14 Mayıs 1953 — Sayı : 346

— 20 —

Bu andan faydalanan Jerom bir panter çevikliğiyle üzerine atıldı, silâhı elinden kaptı. Düşmanlarının üçü de elindeydi artık ! David Aleksin bacağını bıraktı. Durum ilk bakışta Jeromun lehindeydi. Fakat dışardakiler kimdi acaba ?.. Yardım bakımından düşmanları Jeromdan daha ümitli olduğu için Kora yavaşça kapıya sokuldu. Jerom bunun farkına vardı, ama mani olmadı, sadece gülümsedi. Aleks de tıpkı onun gibi gülümsüyordu. İkisinin de genç kadının kapıyı açışından ayrı ayrı sürprizler beklediği belliydi.

Duvara yapışa yapışa kapıya yürüyen Gregor, ablası gibi talihli olmadı. Jeromun tok sesi onu durdurdu :

— Nereye delikanlı ? Yerinde kal dedik ya.

Kora giriş kapısına doğru koşup anahtarı çevirdi, kapıyı araladı.

★

Kayık gezintisinden sonra Cerrinin içi rahat etmedi. Adanın esrarlı köşkünde gördükleri ışık işaretleri rahatını iyice kaçırmıştı. Misafirlerini odalarına kadar götürdükten sonra Pepene aşağı inmesi için işaret etti.

Vakit epey geç olduğu için Lidya ve küçükler yatmıştı. Yalnız anizetle aynı odada yatan Meruji hâlâ uyumamıştı. Büyüklerin dönmesini bekliyordu. Ağabeyisinin odasına girmeden tekrar aşağıya indiğini duydu. Merak etti; o da indi.

Cerriyle Pepenin antrede fısıldaştığını görünce,

— Ne var ağabey ? diye sordu.

— Durum ciddi Meruji. Adada tehlikede olan birisinin yardım istediğinden eminim.

— Ne diyorsun ağabey ! Lidya ablaya, Dik amcaya haber vermeden...

— Vakit yok Meruji. Gördüğümüz işaretler beni kuşkulandırdı. Ya tehlikede olan kimse bize yakın birisiyse ?... Ne olursa olsun, gideceğim.

Meruji ağlıyacak gibi oldu.

— Ya onlar sana bir şey yaparlarsa ?

— Bir çocuğu öldürecek kadar canavar değildirler ya !

— Beni de götür ağabey.

— Olmaz. Yalnız Pepeni alıyorum. Senin burada daha çok yardımın dokunur.

— Ne yapacağım ?

— Biz gidince saate bak. Tam yarım saat sonra dönmezsek Lidya ablaya haber ver. Bildiği gibi hareket etsin. Patris, falan ışık işaretleri anlatsınlar ona. Hadi, biz gidiyoruz !

Meruji, uzaklaşan iki çocuğun arkasından bir an baktı. Canı ağlamak istiyordu ama sırası değildi. Kol saatine baktı. Çocuklar gideli beş dakika olmuştu. Yukarı çıkıp Lidyayı uyandırıncaya kadar beş dakika daha geçerdi. O zamana kadar onlar da yolunda olurdu. Lidya, Cerri ile Pepeni geri çeviremez, fakat yardımlarına yetişebilirdi.

Meruji, küçük Armsterleri uyandırmamağa çalışarak Lidyanın odasına girdi. Yatağına yaklaşır yaklaşmaz genç kız gözlerini açtı.

— Ne oldu Meruji ?

Meruji, yatağın yanına çömeldi, fısıldayarak olanı anlatmağa başladı. Daha sözünü bitirmeden Lidya kalkmış, giyiniyordu. Her zaman vazifeye giderken giydiği uzun pantolonu, ince yün kazağını giymişti. Cebine, çekmeceden çıkarıp kontrol ettiği tabancayı koydu.

— Burada telefonun gece işlememesi ne fena şey... diye söylendi. — Cerri ne zaman yola çıktı ?

— On dakika önce. Size yarım saat sonra haber vermemi söyledi.

— Niçin on dakika bekledin, hemen gelmedin ?

— Ağabeyime adaya varması için vakit kazandırmak istedim.

Lidyanın kızacak zamanı yoktu. O da, Cerri gibi, kısaca.

— Hadi ben gidiyorum ! dedi. Koşarak merdivenlerden aşağıya indi.

Meruji pencereden bakarak onu da uğurladı. Sonra, bir karar vermiş adam tavriyle aşağıya indi.

★

Otelin iç telefonu Aramsterlerin ikisini birden uyandırdı. Leydi Bell ışığı yakıncaya kadar kocası telefondayken Meruji, küçük Armsterleri uyandırmamağa çalışarak Lidyanın odasına girdi. Yatağına yaklaşır yaklaşmaz genç kız gözlerini açtı.

— Ne oldu Meruji ?

Meruji, yatağın yanına çömeldi, fısıldayarak olanı anlatmağa başladı. Daha sözünü bitirmeden Lidya kalkmış, giyiniyordu. Her zaman vazifeye giderken giydiği uzun pantolonu, ince yün kazağını giymişti. Cebine, çekmeceden çıkarıp kontrol ettiği tabancayı koydu.

— Burada telefonun gece işlememesi ne fena şey... diye söylendi. — Cerri ne zaman yola çıktı ?

— On dakika önce. Size yarım saat sonra haber vermemi söyledi.

— Niçin on dakika bekledin, hemen gelmedin ?

— Ağabeyime adaya varması için vakit kazandırmak istedim.

Lidyanın kızacak zamanı yoktu. O da, Cerri gibi, kısaca.

— Hadi ben gidiyorum ! dedi. Koşarak merdivenlerden aşağıya indi.

Meruji pencereden bakarak onu da uğurladı. Sonra, bir karar vermiş adam tavriyle aşağıya indi.

★

Otelin iç telefonu Aramsterlerin ikisini birden uyandırdı. Hayretle,

— Nasıl ?... Küçük bir kız mı ?... Peki; hemen buraya gelsin.

— Ne oldu Dik ?

— Meruji bizimle görüşmek istiyor.

— Aman Yarabbi !.. Bu saatte... Bir şeyler oldu demek...

Dik Armster sabahlığının kemerini bağlarken odaya, yüzü uykulu otel kapıcısiyle beraber Meruji girdi. Küçük kız yataktan çıktığı gibi. pijamasiyle, terliğiyle gelmişti. Leydi Bell çocuğu kucakladı. Meruji olanı biteni anlattı.

— Şehir telefonu çalışsaydı Lidya abla hem size, hem belki polise de haber verecekti; diye ilâve etti.

— Peki ama, sen nasıl geldin Meruji ?

Meruji güldü.

— Bell yenge, Güzel Köşkte bana otomobil kullanmağı öğretmemiş miydiniz ? Yalnız küçük arabanızı izinsiz aldığım için beni affedin. Hiç bir yerini bozmadan geldim. Bizimki çok büyük olduğu için güvenemedim kendime...

— Zavallı yavrucak !

Beş dakika içinde hazırlanan Dik Armster karısına, Meruji ile beraber Manolya Villasına dönmesini söyledi.

— Ben, büyük arabamızla karakola gidip polise haber vereceğim. Adaya bir baskın yapalım.

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

Aradan yıllar geçti. Bir gün çarşıda Şencanın babasına rastladım.

Konuşmak için bir köşeye çekildik. Bana köyde olanları anlatmağa başladı.

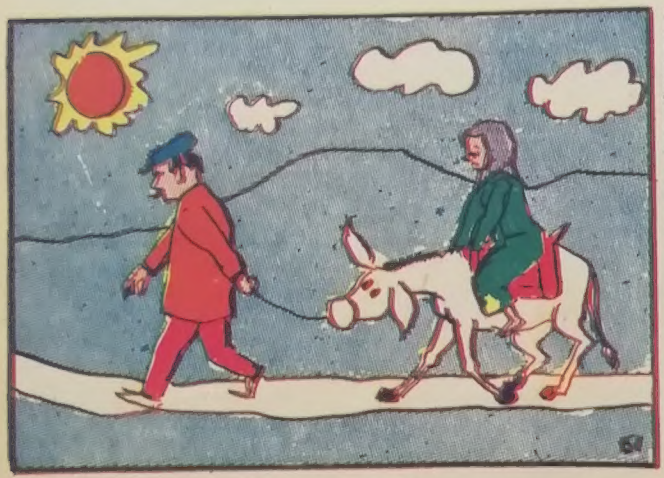

«Sen ayrıldıktan birkaç gün sonra. Şencanla kardeşini evde bırakıp yiyecek almak için şehire indik.

Akşam üzeri gökyüzü kara bulutlarla kaplandı ve birden yağmur boşandı.

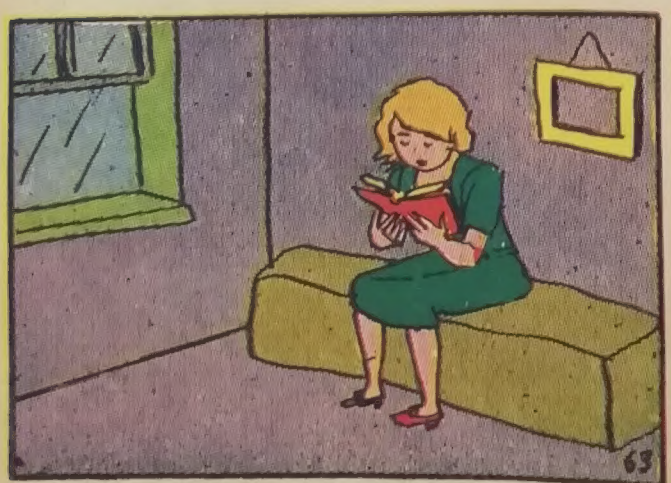

Bu denizlerden gelen bir yağmurdu. O sırada Şencan evde senin hediye ettiğin kitabı okuyordu,

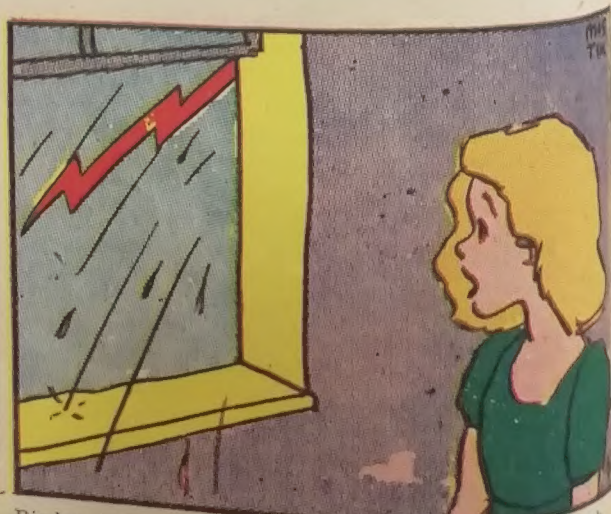

Birden küçük kardeşini hatırladı; kardeşi, oynamak için kıra çıkmıştı.

— Devam edecek —